

Một nửa bức thư

Lão tiếc nhiều điều, lão muốn ước được quay trở lại thời còn chưa đủ cam đảm và chính chắn đó nhưng lại chẳng có một ngôi sao băng nào lướt qua bầu trời chỉ chút sao.

Lão già nhọc nhằn nhấc từng cái thùng caton to đùng, màu xám lên chiếc xe tải màu nâu đậu sát lề đường. Đây là lần thứ 10 lão chuyển nhà. Dường như chuyển nhà đã là nghề của lão mất rồi. Từ từ băng từng hộp to, hộp nhỏ bên trong ngôi nhà gỗ sồi nhỏ, có mái hiên bằng ngói đỏ sẫm pha chút rêu phong do thời gian để quên lại, lão ỉ ạch mệt mỏi. Đang trong lúc nhấc từng bước xuống từng bậc thềm thì đứa con của lão xông thẳng từ ban công ra chiếc xe do tiếng gọi gắt của vợ lão.

- Nhanh nào Harry.

Lão ngã sầm xuống nền đất đầy lá phong vàng rậm phủ kín cả khu phố Nall Hill. Thùng caton lão đang bế rơi phịch, làm vung vãi những đồ đạc linh tinh ở bên trong. Lão chả buồn bực, cúi xuống nhặt từng thứ một vào trong thùng, miệng nói với:

- Lần sau chậm thôi, ngã chết bố bây giờ.

Đứa con trai chừng 15 tuổi có mái tóc vàng, đeo chiếc kính khổ lớn nhìn lão, cười trừ rồi chui tọt vào chiếc xe. Tay nhặt vội những thứ vung vãi trên nền đất nhuộm màu vàng đỏ, lão nhìn từng thứ một. Nào là vỏ những con ốc biển mà lúc nhỏ, con lão mang về sau những chuyến tới bãi biển Nouth Hitons, lúc mà lão sống ở ngôi nhà gần đó, nào là cơ man số tạp chí lão đã mua từ thời còn là chàng trai độc thân la cà ở khu phố Nanga Husima của người Nhật, thứ mà lão luôn muốn giữ cho riêng mình. Còn đó là cả đồng túi xách mà vợ lão mua lúc cả 2 mới cưới ở khu mua sắm Nice Hatag nhân dịp giảm giá sau Giáng Sinh và thêm một mớ hỗn độn mà lão chả biết vì sao lại có trong ngôi nhà của mình nữa. Lão vợ vội vào thùng để chuyển lên xe cho kịp giờ vì đã 3h chiều rồi. Trong cái động tác nhanh nhẹn, lão đột ngột dừng lại, gạt những chiếc túi xách ra. Mắt lão như dí vào một đĩa nhạc đã cũ rích, ngã sang màu ố vàng. Kẹp trong đó là một mảnh giấy nhỏ, nhàu nhò, màu mực đã nhoen gần hết. Lão vội nhét cái đĩa đó vào trong túi áo rồi lại tiếp tục thu dọn, đem tất cả thùng to, thùng nhỏ lên xe và rời xa ngôi nhà gỗ sồi phố Nall Hill trong ánh nắng chiều thu hắt nhẹ xuống, tô đậm thêm màu lá phong.

Lão dọn đến nhà mới, địa chỉ 29/3 phố Natasha Hamles và dọn đồ đạc trọn 1 ngày hôm sau. Đây là một con phố yên tĩnh ngoại ô thành phố Nutther Hylas nơi có con sông Gylaax thơ mộng chảy ngang qua. Tối hôm đó, gia đình lão mở một bữa tiệc nhỏ mừng bên đồ thứ 11 trong cuộc đời lão. Vợ lão bận bịu nấu nướng bung bê trong phòng bếp đầy những cây xương rồng nở hoa trắng li ti mà người chủ trước để lại. Mùi hương hoa chốc chốc lại phảng phất trộn lẫn với mùi cà ri mà vợ lão đang nấu dở, tạo ra một thứ mùi đặc sệt, khó tả. Đứa con có mái tóc vàng với dáng điệu gầy ốm của lão thì đang chăm chú chỉnh sửa cái máy chơi game Play Station được lão tặng nhân dịp ngày lễ phục sinh trước đó. Cái màn hình lúc xanh, lúc đầy màu mè cứ thay phiên liên tục xuất hiện làm lão chóng mặt. Hình như một ngày băng bê khuôn vác những cái thùng làm lão mệt lử người. Lão chậm chạp bước lên từng bậc cầu thang dẫn lên mái nhà trong sự khó khăn của xương khớp mà tuổi tác tác động lên.

Bầu trời hôm nay đầy sao, phải nói là phủ kín sao. Lão không còn nhớ lần cuối mình nhìn lên bầu trời về đêm để nhìn những ngôi sao lấp lánh kia là khi nào nữa. Lão sợ, sợ những kí ức thuở đôi mươi trôi dạt về làm lão đắm chìm trong sự tiếc nuối và buồn bã. Lão lôi chiếc đĩa đã nhét trong túi áo ngày hôm qua ra. Tay lão run. Từ những vệt sáng hắt lên trong căn nhà đang đậm mùi náo nhiệt, lão nheo mắt đọc những dòng chữ đã mờ trên tờ giấy úa vàng:

"Crush,

Anh không muốn đề thêm một chữ Dear cùng với tên em đâu. Anh thấy nó thừa thái vì anh đã làm điều đó cả trăm lần rồi, hôm nay anh muốn khác biệt.

Mình quen nhau bao lâu rồi? Hình như 6 năm rồi phải không? Nếu anh không nhầm. Anh nhớ lần đầu mình gặp nhau là lúc cả 2 lên Hight school. Lúc đó anh ngu ngơ lắm, dại lắm, chẳng biết điều gì ngoài game và game. Nhưng ,không biết vì sao anh lại bị hút hồn bởi một cô gái có mái tóc dài dính kèm đôi mắt như những vì sao sáng nhất trên trời. Đó là em. Chỉ như vậy thôi cũng khắc ghi chút gì đó đầu tiên vào trái tim nhỏ này.

Năm đầu Trung học, bọn con trai lớp mình bu bám vào vào mấy em hotgirl, sexy. Anh không thể, anh chỉ thích nhìn ngắm cô gái có mái tóc dài từ góc nhìn cuối lớp đến bàn thứ 3 phía trên, xa xôi vậy thôi. Nhưng anh không thể tiến tới và nói với em một điều gì vì bên em có biết bao nhiêu anh chàng bánh bao mắt rồi. Một ngày nọ, ngày buồn đối với em, nhìn những giọt nước mắt trên đôi mắt lấp lánh đó, anh chỉ biết buồn trong lòng, chỉ biết nhìn em phía xa và chẳng thể làm gì hơn vì bên em có đủ người rồi.

Thế rồi đến năm 2 Trung học, mỗi đứa lại lớn hơn một chút. Và anh thích em cũng tỉ lệ với điều đó nhưng âm thầm thôi. Niềm vui lúc đó là đi học, lâu lâu lại nhìn trộm em, chút xíu vì sợ em biết được. Cái góc nhìn về phía em lại xa hơn một chút khi em đã ngồi lên bàn thứ 2 và vui vẻ bên lũ bạn đã thân thiết nhưng trong đó không có anh. Đơn giản vì anh lập dị.

Năm cuối Trung học, trong lớp có nhiều đứa yêu nhau lắm rồi. Nào David với Mina, nào Toni và Nash nhưng trong đó chắc chắn không có anh và em. Anh vẫn thường xuyên nhìn em vẫn từ bàn cuối nhưng tới lần này là em đã ngồi bàn đầu, nơi xa anh nhất. Vẫn nụ cười và ánh mắt đó nhưng nó dành cho người khác. À, chắc em đã quên rằng mình đã từng học chung lớp học thêm tiếng Latinh, cái môn khó nhằn cho tất cả người Anh chúng ta. Anh không giỏi môn đó và em cũng vậy. Đó có lẽ là điểm tương đồng giữa 2 đứa. Năm cuối rồi, anh vẫn không nghĩ là sẽ phải ra trường và xa em nhưng điều gì đến nó vẫn sẽ đến thôi. 3 năm và số lần anh nói chuyện với em chắc không vượt qua đầu ngón tay đâu nhỉ? Nhưng rồi anh đã hạnh phúc biết bao khi trong lễ chia tay, anh được nắm tay em, người con gái đầu tiên anh thích đến mức say mê như vậy và cũng là cái nắm tay với con gái đầu tiên mà anh có được. Anh vui vì đó cũng là lúc anh được nói chuyện với em một cách tự nhiên nhất do bữa tiệc có dùng bia. Và rồi em có nhớ không?

Năm 1 Đại học, em đỗ trường Queen Niley còn anh chỉ loanh quanh nhà khi học trường Science mà thôi. Nhưng rồi 2 đứa cũng có chút liên lạc, ít thôi vì ai cũng có môi trường mới và dù sao chúng ta chỉ là bạn thường. Anh cũng tự nhủ sẽ tìm một cô gái thuộc vùng Bắc Nall Hill hiền lành, dịu dàng làm bạn gái nhưng hình như trái tim anh kín chỗ mất rồi.

Lên năm 2, vẫn đôi chút tin nhắn qua lại, có khi là viết thư nhưng nó nhạt dần vì bạn mới của em đã nhiều hơn rồi. Còn anh, bạn vẫn ít lắm, vẫn nhớ em lắm. Có lần bọn anh ăn trộm chai rượu của bố thằng bạn rồi uống say. Lúc đó anh đã nói chuyện anh thích em với chúng nó. Em biết sao không? Chúng nó cười anh vì anh khờ. Ừ thì khờ. Và trong anh lúc đó vẫn chứa chan niềm hy vọng về một tương lai có hình bóng của em.

Năm 3 rồi, mình còn liên lạc với nhau không? Anh nhớ là vẫn còn. Anh vẫn nhắn tin cho em, nhưng em ít khi nhắn tin lại, hoặc có trả lời cũng gượng gịu lắm. Anh biết. Và rồi anh cũng tự nhủ, nên quên em đi cùng với hàng chục lời khuyên của mấy thằng bạn. Anh muốn làm lắm nhưng không thể, em à.

Và bây giờ năm 4, anh vẫn nhắn tin với em, nhưng...

Anh biết anh ăn nói không có duyên, không đẹp đẽ như bọn con trai xứ Dain Nels cũng không có gì nổi bật, và tất cả anh có là anh biết anh thích em, rất nhiều. Nhưng liệu điều đó có đủ? Có thể sau này anh sẽ có người yêu, em cũng có người thương và tất cả sẽ xóa nhòa. Tuy vậy, anh vẫn sẽ dành một chút nhỏ trong trái tim để dành cho em, my crush à.

Nhiều khi nghĩ mình nhu nhược, không xứng là đàn ông, nhưng bây giờ anh biết làm sao, có ai đó dạy anh yêu em và có ai đó dạy em yêu anh không?

....."

Lão cố nheo mắt đọc thêm nhưng không thể, những dòng chữ đã mờ đến mức còn không thấy mặt chữ. Mắt lão giãn ra, từng nếp nhăn được căng hết cỡ. Lão nhớ đến thời trai trẻ bông bột của lão. Lão tiếc nhiều điều, lão muốn ước được quay trở lại thời còn chưa đủ cam đảm và chính chắn đó nhưng lại chẳng có một ngôi sao băng nào lướt qua bầu trời chỉ chút sao.

Một cơn gió lạnh hắt nhẹ vào mặt lão, đem theo hơi nước mát lạnh từ phía con sông Gylaax làm lão tỉnh táo hơn. Lão cầm tờ giấy và nhìn xuống bà vợ đang chăm chú làm món Bít tết nóng hổi và đứa con bé nhỏ đang vui mừng khi vừa ghi bàn vào lưới đối thủ trong trận bóng đá Play Station. Lão cười và lão mãn nguyện. Lão biết rằng bức thư này lão chưa gửi đi và sẽ không cần gửi đi nữa.

Chạy nhanh xuống nhà bắt chập cơn đau lưng, lão nhét vội chiếc đĩa cũ rích vào đầu máy, âm thanh bắt đầu vang lên, hòa trộn với bầu không khí ẩm cúng trong ngôi nhà màu trắng nhỏ trên phố Natasha Hamles.

"In another life

I would be your girl

We keep all our promises

Be us against the world

In another life

I would make you stay

So I don't have to say

You were the one that got away

The one that got away

..."

Lão nhìn bà vợ, cả 2 tươi cười, những nụ cười không giấu được sự hạnh phúc.